

Press och information

Europeiska unionens domstol
PRESSMEDDELANDE nr 17/15
Luxemburg den 12 februari 2015

Dom i mål C-396/13
Sähköalojen ammattiliitto ry mot Elektrobudowa Spółka Akcyjna

Domstolen klargör begreppet minimilön för utstationerade arbetstagare

Enligt direktivet om utstationering av arbetstagare¹ ska minimilön och arbets- och anställningsförhållanden för utstationerade arbetstagare regleras i värdmedlemsstatens lagstiftning och/eller, i byggsektorn, i kollektivavtal med allmän giltighet i värdmedlemsstaten.

Den finländska lagen om utstationerade arbetstagare definierar minimilön som ett vederlag som bestäms utifrån ett kollektivavtal med allmän giltighet.

Elektrobudowa Spółka Akcyjna (nedan kallat ESA), ett polskt bolag, ingick i Polen och med tillämpning av polsk rätt arbetsavtal med 186 arbetstagare, vilka utstationerades vid bolagets filial i Finland för att utföra elektrifieringsarbeten på bygget vid Olkiluoto kärnkraftverk i Euraåminne kommun i Finland.

Arbetstagarna ansåg att ESA inte hade gett dem den minimilön de hade rätt till enligt de finländska kollektivavtalen med allmän giltighet i elektrifierings- och bygginstallationsbranschen. De överlät därför sina individuella fordringar till Sähköalojen ammattiliitto (finländsk fackförening i elsektorn) för att den organisationen skulle kräva in fordringarna.

Sähköalojen ammattiliitto har inför Satakunta tingsrätt anfört att dessa kollektivavtal föreskriver att arbetstagarnas minimilön ska beräknas enligt mer fördelaktiga kriterier för arbetstagarna än dem som ESA har tillämpat. Kriterierna rör bland annat hur arbetstagarnas delar upp i lönegrupper, om lönen ska utgöra timlön eller ackordslön samt frågor om semesterlön, dagtraktamente, reseersättning och betalt boende. ESA har bland annat gjort gällande att Sähköalojen ammattiliitto saknar rätt att föra talan i de utstationerade arbetstagarnas namn, eftersom polsk rätt förbjuder överlåtelse av fordringar som härrör från ett anställningsförhållande.

Satakunta tingsrätt har frågat EU-domstolen om rätten till ett effektivt domstolsskydd enligt stadgan om de grundläggande rättigheterna innebär att lagstiftning i en medlemsstat som förbjuder överlåtelse av fordringar som härrör från ett anställningsförhållande inte kan hindra att en fackförening väcker talan vid en domstol i värdmedlemsstaten för att kräva in fordringar som överlätits till fackföreningen av utstationerade arbetstagare. Tingsrätten har också frågat om direktivet om utstationering av arbetstagare ska tolkas så, att begreppet minimilön täcker de former av vederlag som är aktuella i målet, som de definierats i ett kollektivavtal med allmän giltighet.

I dagens dom slår EU-domstolen fast att Sähköalojen ammattiliittos talerätt vid Satakunta tingsrätt regleras av finländsk processrätt och att det framgår tydligt av direktivet om utstationering av arbetstagare att frågorna om minimilön regleras av lagstiftningen i värdmedlemsstaten, i detta fall alltså Finland, oavsett vilket lands lag som är tillämplig på anställningsförhållandet. I det här fallet konstaterar EU-domstolen att det inte finns stöd för att ifrågasätta Sähköalojen ammattiliittos rätt att väcka talan vid Satakunta tingsrätt och därmed rätten till ett effektivt domstolsskydd enligt stadgan.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71/EG av den 16 december 1996 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster (EGT L 18, s. 1).

EU-domstolen vill också påpeka att direktivet har dubbla syften: att säkerställa lojal konkurrens mellan inhemska företag och företag som tillhandahåller tjänster över gränserna, och att säkerställa att värdmedlemsstatens regler om minimiskydd tillämpas på utstationerade arbetstagare. Däremot har direktivet inte harmoniserat det materiella innehållet i reglerna om minimiskydd, även om det ger viss information om detta.

Direktivet hänvisar uttryckligen till nationell lagstiftning eller praxis i den medlemsstat där arbetstagaren är utstationerad när det gäller att fastställa minimilönen, förutsatt att denna lagstiftning eller praxis inte definierar minimilönen på ett sätt som hindrar friheten att tillhandahålla tjänster mellan medlemsstaterna. Domstolens slutsats av detta är att även sättet att beräkna minimilönen och kriterierna för detta ankommer på värdmedlemsstaten.

Med hänsyn till detta konstaterar domstolen att direktivet inte hindrar att en minimilön eller minimiackordslön beräknas utifrån en uppdelning av arbetstagarna i lönegrupper, förutsatt att beräkningen och klassificeringen görs enligt bindande och transparenta bestämmelser, vilket det ankommer på den nationella domstolen att pröva.

Vad gäller dagtraktamentet i målet konstaterar domstolen att det är avsett att säkerställa de berörda arbetstagarnas sociala skydd genom att kompensera dem för de olägenheter som utstationeringen innebär. Det betalas alltså inte ut som ersättning för utgifter som uppkommit till följd av utstationeringen. Traktamentet ska därför betraktas som ersättning som hör ihop med utstationeringen, och det ingår därmed enligt direktivet i minimilönen på samma villkor som för lokala arbetstagare vid utstationering inom medlemsstaten.

Eftersom ersättning för resa till och från arbetet inte betalas ut som ersättning för utgifter som har uppkommit till följd av utstationeringen, ska den enligt direktivet anses utgöra en ersättning som hör ihop med utstationeringen i egentlig mening och därmed ingå i minimilönen.

Att ESA stått för kostnaderna för arbetstagarnas boende och delat ut matkuponger utgör ersättning för utgifter som har uppkommit till följd av utstationeringen. Det kan därför inte räknas in i minimilönen.

Vad gäller semesterlön påminner domstolen om att varje arbetstagare har rätt till årlig betald semester. Direktivet ska därför tolkas så, att den lägsta lön som arbetstagaren har rätt till under sin årliga betalda semester utgör arbetstagarens minimilön under referensperioden.

PÅPEKANDE: Begäran om förhandsavgörande gör det möjligt för domstolarna i medlemsstaterna att, i ett mål som pågår vid dem, vända sig till EU-domstolen med frågor om tolkningen av unionsrätten eller om giltigheten av en unionsrättsakt. Domstolen avgör inte målet vid den nationella domstolen. Det är den nationella domstolen som ska avgöra målet i enlighet med EU-domstolens avgörande. Detta avgörande är på samma sätt bindande för de övriga nationella domstolar där en liknande fråga uppkommer.

Detta är en icke-officiell handling avsedd för massmedia och den är inte bindande för domstolen.

[Domen i fulltext](#) publiceras på webbplatsen CURIA dagen för avkunnandet.

Kontaktperson för press: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Bilder från avkunnandet av domarna finns tillgängliga på "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106